

Egy régi beszélgetés!

Neuser Lajos versenyzett! Motorversenyző, egyesületi vezető, szerelő, versenyszerelő, csapatvezető, és eközben „föltalálta” a Spartacust és - persze csak egyebek között - a háború alatt csapatvezetősködött Jugoszláviában. Azt gondolnánk eztán a többszörös magyar gyorsasági bajnokról, a superbike vb-sorozat résztvevőjéről, a Szadán helyre műhelyt üzemeltető régi motorosról és tanárról, hogy meglepetést már nem tud okozni nekünk, erre tessék; birodalmába lépve olyan szerszámokkal találkozunk, amelyeknek elvileg semmi keresnivalójuk nem lenne ott. És akkor a Talmácsi-sztoriról még nem is beszéltünk.

Fú, ilyen még van?!

Látja!

Kié ez a..., ez a...

Ez a muzeális értékű Simson?

Úgy van!

Az egyik falumbelié. Tudja, hogy van ez... Hozzák, hogy Lajoskám, ez romlott el, azt kéne megcsinálni. Én pedig megcsinálom, mert az hogy' nézne ki, ha azt mondanám: te, komám, vidd innét a motorodat!

Minimum kiátkoznák!

Ráadásul az itteni rendőrnek van egy MZ-je...

Csak nem ide hozza?

De.

Akkor sok gondja nincs a záróvonallal.

Maradjunk annyiban, hogy az illető rendőr nem utál.

Az meg ott micsoda?

Fogtechnikai labor egy része: a fűrő. Itt tunningolok ennél az asztalnál; a helyi járgányokon kívül csak versenymotorokkal foglalkozom. Meg is mutatom, hogyan szoktam... Na, milyen?

Kezdek félni. Ez a fogfűrőzéses hengerezés megszokott dolog önöknél?

- Cseh, szlovák, ex jugoszláv krossozók rakatják össze a motorjaikat.

Az összes öreg szerelő ilyet használ.

Mennyi idő alatt készül el egy henger?

Három nap, maximum egy hét. Versenymotorok hengere egy hónapba is beletelik. Amúgy cseh, szlovák, exjugoszláv krossozók nálam rakatják össze a motorjaikat; egyébiránt a Tóth Team edzője és szaktanácsadója vagyok, igaz, a gyár nem enged beleszólást semmibe. A baj az, hogy közben a motor nem szolgálja ki Tóth Imrét a vb-futamokon.

Régen ilyesmi nem fordulhatott elő!

De nem ám! Az általam gründolt Spartacus vezetője voltam a hetvenes évek elejétől: azok a versenyzők, akik valamiért nem voltak szimpatikusak a Honvédnak és a Zalkának, vagy csak nem fértek be e két klubba, már nálam is voltak. Az öreg Rizmayer volt az első gyorsasági licencces versenyzőm, aztán a Gratzagi, és itt mentek Magdáék, de az öreg Talmácsi is a Spartacusban egerészett. Talma két fia és az én két fiam együtt születtek, egy járókában játszottak. Hogy mennyire közeli a kapcsolat, arra példa: amikor Talmácsi Gabi megszületett, én vittem haza a kórházból, mert az apjának gerincproblémái voltak. A két kis Talmából versenyző lett, én viszont eltiltottam a fiaimat a motorozástól.

Hoppá!

Huszonhárom évig versenyeztem: három ujjam vége nincs meg, fejemben nyolc öltés van, lapockám repedt, térdeim szinte nincsenek...

- A helyi rendőr is ide hordja a motorját. Nem is büntetik meg soha gyorsajtásért.

És még sorolhatná.

Bizony. Olyan aktám van a Sportkórházban, hogy a Háború és béke ahhoz képest füzet. Ez egy ilyen sport. Volt idő, amikor a terheléses vizsgálaton úgy jelentünk meg a kórházban, hogy Harmati Árpi egész oldalát gipsz borította, Szabó Bregyónak széné volt égve a bokája, én meg próbáltam menni a műtött térdeimmel... Csak a frissen gyógyult Juhász Karcsi látszott egészségesnek. Először, naná, Karcsi lépett fel a futópadra, viszont két perc után kikészült; egy atléta csajt éppen mellettünk vizsgáltak, huszonöt perc után könyörögve kérték, hogy hagyja már abba. Aztán lejött egy professzor, hogy azonnal menjünk innen, ezt a társaságot még egyszer meg ne lássa... Nem álltam meg, hogy ne kérdezzek vissza: Professzor úr, eddig mennyivel ment a leggyorsabban? Hát, válaszolta, én nem szoktam száguldozni, de a fiammal mentünk már százhússzal is. Igen? Mi kétszáznál gyorsítunk!

Átmentek a rostán?

Persze. Amúgy nem volt nagy csoda, hogy így néztünk ki: akkoriban évente halt meg valaki... Látja azt a posztert?

Hogyne.

Mindenki meg akarja venni. Régi klasszisok, annyi idősek, mint én; ő ott, például, Talmácsi jelenlegi csapatfőnöke, Martinez. De akad itt, ahogy látja, egy csomó relikvia is a képek mellett. Versenyzői pályafutásom után sokat dolgoztam külföldön; voltam minden, a csicskától kezdve a vezető technikuson át a csapatvezetőig, Ausztriától az NDK-n át Franciaországig. Utóbbi helyszínen a dúsgazdag Gras család feje azt mondta nekem: ha elintézem, hogy fiam abba hagyja a versenyzést, akkor a tengerparti nyaralójában annyi időt töltök családotul teljes ellátással, amennyit csak akarok.

Elintézte?

Dehogy: jót röhögtünk ezen a Gras gyerekekkel.

Vezetőként mit tudott ön, amit más nem?

Legelőbb is spórolni; a költségvetést mindig úgy készítettem el, hogy abban precízen ki volt számolva minden. Hogy is mondják ma? Költséghatékonyan dolgoztam; olyannyira, hogy egyszer, amikor leadtam a rendelést harminc dugattyúra, főnökeim röhögve átírták ötvenre, mondván, a harminc az hülyeség, és kell az ötven. Mit gondol, mennyit használtunk el? Harmincat. Akkoriban mondták, hogy na, a Neuser még a mosogatóvízzel is spórol, de hát mit csináljak: az itthon eltöltött évek után nem tudtam megszokni a bőséget. Előnyt jelentett az is, hogy tudok hangolni; hogy van fülem a motorokhoz. Ha valaki megy, és beteszi hatodikba, megmondom, mennyit forog a motor. És nyilván sokat nyomott a latba, hogy versenyzőim bajnokságokat nyertek.

- Amikor a kis Talma született én vittem haza a kórházból!

Szép idők lehettek!

A legszebb az volt, amikor életem első nemzetközi futamára utaztam. Kielcében szerepeltünk, és avatásképpen Juhos Árpiék jól elverték a seggem. Előtte, a buszon hegyi beszéd is volt; idősebb Reisz tartotta, hogy na, fiacskám, büszkék vagyunk rád stb. Aztán jött az igazi megpróbáltatás, a verseny. Az első edzésen azt sem tudtam, hol vagyok; elindultam, hogy belőjem a pályát, de nem volt előttem senki. Mentem, mentem, aztán odaértem az egyik széles, balos kanyarhoz, de olyan élesnek tűnt, hogy inkább egyenesen haladtam tovább. Akkor lett gyanús a dolog, amikor befogtam egy teherautót, amelynek a hátsó részén két, karikatúraszerűen buta fejű ember meredt rám, és ahogy kell, a seprű bele volt állítva a platóba. Kisvártatva egy kis falu mozijánál voltam; a korláton ülő fiatalemberek szintén döbbenet néztek, aztán a szökőkútnál már magam is úgy gondoltam: jobb lesz, ha visszafordulok. Ekkor vettem észre, hogy négy versenyzőtársam követ: nekik is új volt a pálya, azt hitték, én tudom a tutit... Röhögve, egymás mellett motorozva indultunk vissza;

közben beért minket egy szirénázó autó, a versenybíró a fejét fogta, idősebb Reisz pedig elkezdett kiabálni: hát, fiacskám, b... meg... Később, bármikor is találkoztam eltévedt pályatársaimmal, mindig megünnepeltük a jeles eseményt. Lehet, hogy leittasodtunk. *Jó kis társaság lehetett.*

Nem voltak egyszerű palik, az biztos. Olyan sörnyítőversenyeket rendeztünk, hogy nemcsak sörösüveget tanultam meg sörösüveggel felbontani, hanem sörösüveget zárt kólásüveg kupakjával is.

Van otthon egyáltalán sörnyítőja?

Maga szerint?

/2008-ban történt!/ Bő két hét múlva - konkrétan augusztus 17-én - a hazai motorosympatizánsok egy csoportja az ellenőrzése alá vonja Brnót, és remélhetőleg annak tapsol majd, hogy Talmácsi Gábor tovább folytatja fölzárkózását a 125 köbcentis géposztály világbajnoki versenyében. Az előjelek mindenestre nem rosszak: részint azért nem, mert alanyunk folyamatosan halad előre, részint pedig azért nem, mert a cseh város létesítménye egyike azoknak a gyorsasági pályáknak, amelyek módfelett kedvesek a címvédőnek. És akkor ehhez még azt is tegyük hozzá, hogy Talmácsi ügyes sportember: például képes egy megmérés alatt két dobogós helyet is a magáénak tudni. Ennek bizonyosságául legyen elég annyi, hogy „Talma” a brnóit megelőző, még július közepén abszolválta Német Nagydíjon a harmadik helyen végzett, ekként fölkapaszkodott az összetettbéli vetélkedő képzeletbeli dobogójának harmadik fokára is. Az állás mintegy materiális formában is: 1. Mike di Meglio (francia) 166 pont, 2. Simone Corsi (olasz) 136, 3. Talmácsi Gábor 109.

Hogy a sportág első magyar világbajnoka állhatna előrébb is, az, persze, nem kérdés; állhatna hát. Na de hol a motor fuccsolt be (most soroljuk?), hol magamaga volt a kellenél kicsit izgágabb (esős erőpróbán kicsúszás az élről)... A Sachsenringen pedig az történt, hogy a legjobb pozícióból startoló kedvenc rossz rajtot vett, ennek nyomán csúnyán - egészen a tizenkettedik helyig - visszaesett. Eztán viszont nem akadt különösebb probléma; amiként az egy küzdőtől megszokott, Talmácsi fölzárkózott, s csak tépett előre. Hogy aztán - jóllehet motorosunk koncentrált erősen - azt tapasztalhatta megint laikus és szakértő: a gépben nincs „több” kakaó. Talmácsi a viadal után említette is, hogy képtelen volt befogni a másodikként célba érkező német kollégát, Stefan Bradlt. Mindazonáltal az „állandó” pszichológusát, dr. Vura Mártát maga mellé kérő, s a beszélgetéseknek hasznát látó Talmácsi csöppet sem mutatkozott elégedetlennek; főként, mert most következnek azok a versenyhelyszínek, amelyeket kiváltképpen kedvel, s mert az évadnak koránt sincs vége. Következésképpen - noha ezt Talmácsi nem mondta ki - a címvédés sem elképzelhetetlen...

A németországi hazaérkezés után „Talma” a Balatonra kocsizott a barátaival, részint aktív pihenéssel egybekötött kikapcsolódás, részint a sztárvendégként abszolválta, Kékszalag elnevezésű vitorlásverseny apropóján. Autó, motor, vitorlás... Ennyi jármű után mit is mondhatnánk, mint azt: bízunk abban, hogy megy majd a szekér is...

Murányi András
2008. 07. 30, cikk nyomán!